

GÁL LÁSZLÓ VERSEI

HÁROM HÁZ ŐSZI SZÉLBEN

három házamból fedéltelen
se meleg kályha se falak
a szürke felhős ég alatt
sírj hideg őszi eső velem
fújj őszi szél

még élő bennem oszlik ami él
sárga tavaszba szárad és lehull
itt virág nincsen se levél
a nap kitörne nem bír beborul
fújj őszi szél

fújj és sírj omlik már három házad
három szép házad és mégsem tiéd
fújj őszi trombita bánat
rőt máglyaként lángolj te sötét
fújj őszi szél

s ledöntöttem a három házat
vagyok már puszta ég alatt
már gyászolni is csak néked szabad
s ha állnak még az oszlop vázak
fújj őszi szél

mint csontvázak a három házam
füttyszó vagy szél csak vagy kísértet
lehetett volna s most ebből élek
bástya lett volna büszke váram
fújj őszi szél

VERS A FIATAL VILÁGRÓL

elérem-e hogy majd a térkép
csak földet folyót és hegyet mutat
s ha éjszakánként messze elutaznám
durva kezekkel sohasem matat

fegyveres őr az álmaim között
s amit gyerek szív szépen ötvözött
való emberré emberek között
nevetve mindig és meztelenül

és nem csak mint ki annak öltözött
és nem csak mint ki farkasok között
dül fül harap és nem érzi hogy harapják
mert kéje mély a fájdalom fölött

és nem közöttük s mindig egyedül
és nem egyedül s még mindig közöttük
felhők szállnának és én csak mögöttük
árnyék libbenne s volnék én magam

csak puha árnyék szív és szóval
a napban benne mégis naptalan
két égő véres és könnyes szemem
boldog világban ne világtalan

látó világban mint ki megvakult
süketté vált és minden csupa dal
öreggé hullt púpossá e világos
világban amely lángol s egyenes

az egyenes világban amely fiatal

VERS FALU SZOBÁMRÓL

az én naprendszerem ez a lámpa
itt az asztalomon ügyetlen sasmadár
barna fából faragták giccs szeretem
dagadt párnák fölött falusi pár
álmodta giccsnek pufók életem
befejezetlen

s faluból jöttem és maradtam
e kis szobában ez most a falum
a lámpafény a holdam és napom
az üvegajtó őrző kiskapum
az is bezárva mert nincsen kutyám
se fegyverem

s ha visszamennék hol van a falu
s hol vagyok én és eltévedt magam
a poggyászom is hatvan év cókókja
a poggyászomnak sok sok híja van
lámpa aludj ügyetlen sasmadár
vagy csapkodj szenvedj hátha fölrepülsz
vagy hullj le nesztelen

VERS A GOMBÁRÓL

ebben a világos világban
most már alig alszom sűrű
sötét gond gombák nőnek
az ágyam fölött volnék bár
hittel okos derűlátó ki lát
csak tanult törvényt és jogot
a gomba mégis csak penészvirág
dohos pincékben nő és pinceagyakban
hát mért ne siratnám gőgös magamban
ki sose tudott ki emberként nem mert
élni még soha a büszke embert
a teremtett teremtes törpe koronáját

ki botor földön egymaga bolyong
egymaga gyilkos öngyilkos és bolond
s fújja elfújja gyertyafény világát

VERS AZ ÓRÁRÓL

kicsi gondok közt áttelelni
órát hallgatni mint ketyeg
bólogatni bozontos szóra
nem fogni fejszét rengeteg

ribanc őserdő sűrűjében
csak állni ülni és keményen
nem sírni és nem is nevetni
a mutatóra ülni szépen

és menni mindig körbe körbe
és mindig itt naponta kétszer
és mindig ott naponta kétszer
a körből sohasem kitörve

az üveg alól nem kibújva
nem vágyva rosszra jóra újra
nem gyűlölni és nem szeretni
kicsi gondok közt áttelelni

s ha nem húznak fel hát megállni

A B O H Ó C

már akkor elmentek a leplombált vagonok
se otthonunk nem volt se jövőnk
az életünk csak lógott cérnaszálon
s foszlott reményünk pókhálója kóc
volt már régen nyugtalan hajnali álom
s hogy úgy is mindegy ez volt csak erőnk
hogy megdögöljünk s minden megdögöljön
(mert van-e van ha mi már nem vagyunk?)
bombáztak szörnyen házak sora dőlt le
s a híd felugrott mint egy gumilabda
akkor jött a bohóc

ich bitte schön ezt mondta és nevette
mert német volt németül nevetett
s fejére állt majd fenekére puffant
ko-kotkodácsolt bukfencet vetett
s mi bámultunk a börtönkaszárnnyában
csak néztük ezt a furcsa németet
hát nem tudná hogy holnap meghalunk
vagy azt sem hiszen ember hal csupán
mit akar tőlünk ez a vén bohóc?

nincs pénzünk vallottuk elpirulva
nincs ékszerünk és nincsen életünk
mi sírni régen nem tudunk már
nem jajgatunk és nem is nevetünk
bohóc úr tessék lábra állni
a cirkuszponyván nincsenek lyukak
s ha jön a portás csinnadratta bum
heil hitler bohóc úr ugyan mi lesz velünk?

ich bitte schön és szalutált nevetve
mert katona volt e német bohóc
a cintányérom Lübeckben maradt
de csinnadratta értik-e a szót?
tán meghalunk ám nincsen is halál
és semmi sincsen csinnadratta csak
egy buta hal okos fejét kidugta
a széjjeltépett tiszahíd alatt
kaputt a híd kaputt a vár a város
értik-e urak hogy minden kaputt?

az ágyra ugrott és dalolni kezdett
(ich bitte schön) hogy ne utáljanak
nem minden német... aztán csak legyintett
s a szeme alatt kövér csepp maradt
talán azért mert Lübeckben tavasz volt
s égett a nap fönn s lent a béna házak
se nagydob se cintányér csinnadratta
tavasz volt tavasz volt tavasz volt már csak

pókhálón lengtünk csupa kóc
s ko-kotkodácsolt a német bohóc
a fenekére puffant és neveltünk
ezerkilencszáznegyvennégy füstszagú tavaszán